

Kris Tavernier

Izak en Rebekka

Genesis 24

Inleiding

Genesis is het eerste boek van de Bijbel. In het Hebreeuws is de naam 'Beresjiet', wat 'in het begin' betekent naar de eerste woorden van vers 1 (Gen. 1:1). Het is niet voor niets het eerste boek van de Bijbel; het is als het ware een blauwdruk van de Bijbel. Bijna alle belangrijke principes zitten al op de een of andere manier in het boek Genesis. Denk bijvoorbeeld aan de uitverkiezing, het beginsel van genade op grond van geloof (Abraham, vgl. Rom. 4), het plaatsvervangend offer van Christus (een ram in de plaats van Izak), de opname van de gemeente (Hench), Christus als verworpen door Zijn broeders maar daarna als de heerser (Jozef), enz. Daarom alleen al is het een heel belangrijk boek, dat méér is dan een opeenvolging van verhalen en geschiedenissen uit mensenlevens.

God is de God, Die 'vanaf het begin het einde verkondigt en vanouds wat nog niet gebeurd is' (Jes. 46:10). Dat doet Hij in het boek Genesis, en ook in hoofdstuk 24 zullen we dat zien.

Het verhaal

Abraham, die ondertussen oud geworden is, wenst een vrouw voor zijn zoon Izak. Daarom roept hij zijn knecht om hem erop uit te sturen. De knecht krijgt specifieke instructies aangaande de vrouw die hij moet zoeken, want ze moet uit de verwante

familie van Abraham zijn (in Haran). De knecht trekt er vervolgens op uit, en op een wonderlijke – door God geleide – manier komt hij bij Rebekka terecht. Ze neemt de knecht mee naar haar familie en hij doet zijn verhaal. Reeds de volgende dag keert de knecht terug mét Rebekka. Izak en Rebekka ontmoeten elkaar en worden man en vrouw.

Izak

De naam Izak betekent ‘gelach’. Zijn moeder Sara had gelachen toen de HEERE aan Abraham beloofde dat zij zwanger zou worden (Gen. 18:13; 21:6). Maar zijn naam houdt veel meer in dan dat. Izak was de vreugde van zijn vader Abraham. Hij had zowat alle hoop opgegeven op een zoon van hemzelf en Sara. Abraham was dolgelukkig. Het was dan ook Abraham, die de naam ‘Izak’ gaf (Gen. 21:3). Abraham vond zijn vreugde in Izak; zo vindt de Vader Zijn vreugde in de Heere Jezus Christus, de Zoon van Zijn welbehagen. Wij zijn dankzij de Heere Jezus Christus ook kinderen van God geworden en gesteld tot zonen van de Vader (Joh. 20:17; vgl. Gal. 3:26; 4:6). Izak is een type van Christus, maar ook van de gelovigen (Gal. 4:28). Christus neemt altijd de eerste plaats in, maar ook in ons schiept de Vader nu Zijn vreugde. Zo groot is het geweldige werk van de Heer Jezus, dat wij die vroeger vijanden van God waren nu tot voorwerpen van vreugde voor Hem zijn gemaakt en zonen van Hem zijn geworden.

In de geschiedenis van Izak is er in dit verband een opmerkelijk feit: we vinden hem nooit buiten het beloofde land. Dat is niet zo bij Abraham, Jakob of Jozef. Daarin ligt een belangrijke les. Izak is de vreugde van zijn vader, de Heere Jezus was en is altijd de vreugde van de Vader, ook wij zijn voorwerpen van vreugde voor de Vader. Izak bleef altijd in het beloofde land, de Heere Jezus deed altijd in gehoorzaamheid wat de Vader welgevallig was, en wij? Ik heb een dochttertje en ik schep veel vreugde in haar. Soms komt die vreugde wel eens in het gedrang als ze ongehoorzaam is, als ik zorgen heb over haar of als ze even geen contact wil. Dit is de les voor ons: dat wij moeten zijn in de dingen van de Vader (Joh. 2:49), contact met Hem onderhouden, zoeken naar de dingen die boven zijn – ons beloofde land (Kol. 3:1-2; Joh. 14:2-3). Anders komt de vreugde in het gedrang die God aan ons beleeft.

Er is een moment dat Izak zich bijna buiten het beloofde land begeeft, wanneer er een hongersnood is (Gen. 26:1-3). Hij is al in het gebied van de Filistijnen (randgebied), op weg naar Egypte, als God hem tegenhoudt. Het is juist op

momenten van moeite en problemen, dat wij moeten tonen dat wij op God blijven vertrouwen; dat geeft Hem grote vreugde!

Geen dochter van de Kanaänieten

Abraham was heel duidelijk in de opdracht die hij aan de knecht gaf. De vrouw moest geen Kanaänitische zijn, maar uit de verwante familie van Abraham stammen (zie Gen. 22:20-24). Kanaänieten zijn in de Bijbel een beeld van 'plaatsbezitters'; ze wonen wel in het beloofde land, maar het komt hun niet toe. Zo moeten gelovigen zich niet binden aan ongelovigen.

We kunnen hier een praktische toepassing maken in verband met het avondmaal. In Leviticus 22:4, 10 worden vier personen beschreven, die geen deel mogen hebben aan de heilige dingen. Een onreine priester mag er geen deel aan hebben; we kunnen hierbij denken aan een gelovige die verhinderd is wegens zonde. Een 'vreemdeling' (SV) kunnen we vergelijken met een onbekeerde. De 'inwonende' bij de priester kunnen we zien als een goede vriend, die echter niet gelovig is. De 'dagloner' kunnen we vergelijken met iemand die denkt het heil door eigen inspanning te kunnen verdienen.

Een profetisch verhaal

Izak wordt in de geschiedenis van Abrahams beproeving 'de enige zoon' genoemd, die geofferd moet worden. Dit laat ons rechtstreeks denken aan Christus. In Genesis 24 kunnen we de volgende beelden zien:

- Abraham is een beeld van de Vader;
- Izak is een type van de Heere Jezus Christus;
- de knecht spreekt van de Heilige Geest;
- Rebekka is een beeld van de gemeente.

Als we het verhaal zo lezen, krijgen we het volgende te zien: de Vader wenst een vrouw voor Zijn Zoon, de Heere Jezus. De Heilige Geest wordt erop uitgezonden. De Geest vindt de bruidsgemeente in het vreemde land, en Hij zal haar in het huis van de Vader brengen. Zoals Izak Rebekka tegemoet komt (Gen. 24:62-63), zal de Heere Jezus de gemeente tegemoet komen bij de opname. Izak en Rebekka ontmoeten elkaar in het veld, tussen hun bestemming en de plaats waar zij

vandaan komt. Zo zal de Heer Jezus de gemeente ontmoeten in de lucht, tussen hemel en aarde. Daarna vindt het huwelijk plaats (Openb. 19:6-10).

De familie van Abraham

Abraham is het prototype van de gelovige (Rom. 4). Ook de familie van Abraham was gelovig (Gen. 24:50). Toch was het beloofde land alleen aan Abraham toegezegd. Alleen Izak was de zoon van de belofte, en alleen Rebekka mocht delen met Izak. Van alle gelovigen die er toen waren, gold deze belofte alleen voor Abraham en bijgevolg voor Izak en ook voor Rebekka.

God heeft altijd de Zijnen gehad, in alle tijden. We kunnen ze zien als ‘gelovige families’, bijvoorbeeld de gelovigen uit het Oude Testament, de gelovigen tijdens de Grote Verdrukking, de 144.000 verzegelden uit Israël. Allen krijgen beloften en zegeningen. Maar alleen aan de gemeente is beloofd dat zij – als de bruid van het Lam (Openb. 19:7-8) – mag wonen in de eeuwige woonplaats van Christus (Joh. 14:3). Van alle ‘gelovige families’ is alleen aan de gemeente toegezegd dat ze in het Vaderhuis mag wonen. Laten we dus goed beseffen dat we als hedendaagse gelovigen bijzonder begenadigd zijn! Sinds Pinksteren tot aan de opname is de tijd dat de gemeente, de bruid van het Lam, bijeengebracht wordt. Rebekka staat voor de gelovigen uit deze bedeling, de gemeente die in een speciale liefdesrelatie met Christus gebracht is als Zijn hemelse bruid. Dat is bijzonder, en u hoort erbij!

Begrijpt u hoe kostbaar de gemeente is in de ogen van God en van de Heere Jezus Christus? Paulus besepte het heel goed. Zie dan ook zijn ijver, zijn inzet en zijn zorg voor de gemeente. Hebben wij dat ook?

Een verhaal op tempo

Hoewel Genesis 24 een vrij lang hoofdstuk is (67 verzen), is het toch een verhaal dat zich in hoog tempo afspeelt:

- Vs. 15: ...hij was *nog niet uitgesproken*, of zie;
- Vs. 18: ...zij liet haar kruik *snel* op haar hand neerglijden;
- Vs. 20: ...daarop goot zij *snel* haar kruik leeg in de drinkbak;
- Vs. 28: ...het meisje *snelde heen*;
- Vs. 29: ...Laban *snelde naar* de man;

Vs. 31: ... het huis is *in allerhaast gereed gemaakt*;

Vs. 54-61: ... de knecht arriveert, overnacht *één nacht* en samen met Rebekka vertrekt hij de volgende dag.

Het is duidelijk dat de Heilige Geest bij het laten optekenen van dit verhaal het hoge tempo wilde laten zien. Voor Rebekka is haar huidige woonplaats niet meer haar thuis. Zonder aarzelen is zij meteen bereid om met de knecht mee te gaan (vs. 59). Ze verliet haar familie en haar woonplaats, en toch zag ze dat kennelijk niet als een verlies. We lezen niet over een rustplaats die ze onderweg aangedaan hebben, zoals Abram die eens wel had (Gen. 11:31).

Rebekka weet waar haar thuis is, en daar wil ze naartoe. Ook beseft zij dat haar huwelijk met Izak de weg van God is (vs. 50). Hierin zit weer een grote les. Stelt u zich maar eens de vraag: Als de opname vandaag is, hebt u dan het gevoel iets te moeten achterlaten, iets te verliezen? Zolang wij niet méér verlangen naar de vereniging met de Heere Jezus Christus bij de bruiloft van het Lam, zullen we het gevoel hebben dat als de opname *nu* plaatsvindt, we iets verliezen. Maar dan doet u niet van harte mee met de roep van Openbaring 22:17: *En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En wie het hoort, zegt: Kom!* Laat de Geest die roep toch in uw hart mogen leggen!

Onderweg

Izak en Rebekka zullen beiden ongeduldig zijn geweest. Maar de reis nam nu eenmaal tijd in beslag, zoals de tijd waarin de gemeente wordt gevormd ook lang duurt. Het is geen talmen; maar het is vanwege de lankmoedigheid van God, Die niet wil dat mensen verloren gaan maar behouden worden (2 Petr. 3:9). Dat is voor zover ik weet de enige reden waarom de gemeente nog niet opgenomen is. Ook wij moeten dus nog geduld hebben, totdat wij bij Hem mogen gaan inwonen. Niet passief, maar actief verlangend en werkend ten dienste van God en de groei van Zijn gemeente.

Bij zijn overpeinzingen in het veld zal Izak zeker gedacht hebben aan zijn toekomstige bruid. Ook Rebekka zal onderweg hebben nagedacht over Izak. Hoe is uw gedrag? Door het werk van de Heilige Geest mogen we al heel wat leren over de Heere Jezus Christus (Joh. 16:13-15). Probeer dus nu alvast Hem zo goed mogelijk te leren kennen! Toch zien wij Hem nu niet ten volle, het is als in een wazige spiegel, maar straks van aangezicht tot aangezicht (1 Kor. 13:12).

De ontmoeting

Uiteindelijk komt Rebekka aan bij Izak (vs. 62-67). Daarop bedekt ze zich met haar sluier. Zo toont ze haar onderdanigheid en toewijding (1 Kor. 11:2-16). Ze erkent hem als haar heer en toont een houding van volgzaamheid. Laten wij nu reeds die houding voor de volle honderd procent hebben tegenover de Heere Jezus Christus! Hoe mooi zien we het hier: onderdanig maar niet onderdrukt, gehoorzaam maar niet gedwongen. Rebekka had reeds geschenken ontvangen als teken van het feit dat Izak haar met zorg en liefde zou behandelen.

Bovendien loopt ze, door zich te sluiëren, niet met haar eigen schoonheid te koop (Gen. 24:16). Haar aandacht gaat naar *Izak*. Ze wil hem eren, niet zichzelf laten eren, niet haar eigen eer zoeken. Laten we ook deze houding voor de volle honderd procent hebben! Wij zijn in een heel bijzondere liefdesrelatie met Christus gebracht, dat is echter *Zijn* verdienste, en de eer is dus ook voor *Hem* (Ef. 3:21). Paulus spreekt een drievoudig '*tot lof van Zijn heerlijkheid*' uit in deze context (Ef. 1:6,12,14). Bij de wederkomst zullen wij in heerlijkheid met Hem verschijnen (Kol. 3:4), maar *Hij* is het die in ons verheerlijkt wordt. Hij wordt met verbazing aanschouwd in alle gelovigen (2 Thess. 1:10). In het boek Openbaring staan heel wat lofprijzingen die gezongen worden. De Heere Jezus Christus wordt in de hemel aanbeden en geëerd. Dat uw en mijn leven nu al mag zijn tot eer van Hem!

Bron: KT 29-08-2006

